

บทที่ ๓

ปัญหาการอ่านคำ

๓.๑ ความนำ

เมื่อเราเขียนคำสามัญทั่วไปตรงตามที่กำหนดไว้พจนานุกรมแล้ว เราควรจะอ่านให้เหมือนกันหรือไม่ ตามหลักน่าจะเหมือนกัน แต่ตามความเป็นจริงนั้น บางคำก็สามารถอ่านได้หลายอย่าง แล้วแต่หลักที่ใช้

ในภาษาไทยคำที่อ่านต่างกันนอกเหนือจากเรื่องจังหวะและความนิยมแล้ว อาจเกิดขึ้นได้จากเหตุอื่น ๆ อีกหลายประการ

ประการแรก เกิดจากการประสมอักษรที่ต่างกันหรือความนิยมที่ต่างกัน เช่น

ฤ (ร รี)	อ่านเสียง [ริ]	ในคำว่า	ฤทธิ
	อ่านเสียง [รี]	ในคำว่า	ฤดี
	อ่านเสียง [เรอ]	ในคำว่า	ฤกษ์
ฤฯ (ร รือ)	อ่านเสียง [รือ]	ในคำว่า	ฤฯ
	อ่านเสียง [รี]	ในคำว่า	ตฤฯ

ประการที่สอง เกิดจากการประสมอักษรที่พ้องกับอักษรนำหรืออักษรควบ เช่น

เพลฯ จะอ่านว่า [เพ/ลา] หรือ [เพฺลา] ก็ได้

ประการที่สาม เกิดจากการใช้หลักการอ่านคนละหลัก เช่น

สิริ	อ่านตามแบบบาลีว่า	[สิ/ริ]
	อ่านตามแบบไทยว่า	[สิ/หฺริ]

นอกจากนี้ถ้าเป็นคำประพันธ์ก็ยังสามารถอ่านไปตามสัมผัสได้ เช่น

เคารพอภิวันท์ อาจจะอ่านว่า [เคฯ/รบ/อบ/พิ/วัน] ก็ได้ คำว่า จันท์ [จัน] ถ้าต้องการเพิ่มพยางค์ ก็สามารถจะอ่านเป็น [จัน/ทอน] หรือ [จัน/ทุระ] ก็ได้

ในบางภาษาการอ่านต่างกันอาจเกิดจากความนิยมของแต่ละถิ่นก็ได้ ในพจนานุกรม *Longman Pronunciation Dictionary* นั้น ระบุเสียงอ่านของคำไว้ต่าง ๆ

กันหลายอย่าง และอธิบายไว้ชัดเจนว่า เสียงใดนิยมใช้อย่างไร เช่น dance อ่านแบบอังกฤษ อ่านว่า ดานซ์ แต่อ่านแบบอเมริกันอ่านว่า แคนซ์ การอ่านแบบนี้ ก็เป็นการอ่านแบบอังกฤษเหมือนกัน แต่เป็นบางถิ่นเท่านั้น

หากจะตีความคำ เอกภาพ ว่าหมายถึง หนึ่ง เอกภาพในการอ่าน ก็คงจะไม่มี แต่ถ้าตีความว่า สอดคล้องไปในทำนองเดียวกัน เอกภาพในการอ่านก็ยังคงมีอยู่ นั่นคือ แม้จะอ่านได้หลายอย่าง แต่ก็มีหลักว่า เมื่อใดอ่านอย่างไร ไม่ใช่จะอ่านอย่างไรก็ได้

อันที่จริงหน้าที่ของพจนานุกรมในด้านการอ่านนั้นก็คือ เก็บบันทึกการอ่านของผู้ใช้ภาษา ไม่ใช่ผู้บ่งการว่าต้องอ่านอย่างนั้นอย่างนี้ Longman Pronunciation Dictionary ระบุเสียงอ่านที่ผลิตเอาได้ด้วย ในกรณีทีเสียงอ่านผิด ๆ นั้นเป็นที่นิยมไปทั่ว เช่น คำว่า grievous อ่านว่า กรีเวิส ไม่ใช่ กรีวีเอส ของไทยก็อาจจะระบุได้ว่า คำว่า มหาวิทยาลัย อ่านอย่างชัดเจนว่า [มะ/หา/วิด/ทะ/ยา/ลัย] ไม่ใช่ [มะ/หา/ทะ/ลัย] [มะ/หา/ลัย] หรือ [หุมา/ลัย]

๓.๒. จังหวะการอ่านแบบไทย

เมื่อชาวต่างประเทศพูดภาษาของเขาเองนั้น เขาก็มีจังหวะลีลาบางอย่างที่แตกต่างออกไปจากภาษาไทย เช่น ภาษาอิตาลี ฟังดูคล้าย ๆ กับว่า แต่ละพยางค์มีขนาดเท่ากันไปหมด นั่นเป็นเพราะหูของเราไม่คุ้นเคยกับภาษาของเขานั่นเอง

เมื่อฝรั่งพูดภาษาไทยก็ออกเสียงในจังหวะแปลก ๆ เช่น พระคะนอง (พระโขนง) ดอกย่า (ดอกหญ้า) อีสซารา (อิสระ) หนีท่าย่า (นิตยา) ละร้นย่า (ศรีบุญญา) ฯลฯ

เมื่อคนไทยออกเสียงภาษาต่างประเทศ เราก็ทำแบบเดียวกันนั่นคือ ออกเสียงตามจังหวะของเรา ลองฟังเสียงโฆษณาผกฟอกชนิดหนึ่งทางโทรทัศน์ก็ได้ ในขณะที่ฝรั่งออกเสียงอย่างตื่นเต็นว่า แอ๊ดแทก (ลงเสียงหนักที่พยางค์หลัง) คนไทยกลับทำเสียงอ่อนเสียงหวานต่อมาว่า แอ๊ดแทก (ลงเสียงหนักที่พยางค์หน้า)

เนื่องจากจังหวะของภาษาที่ต่างกันย่อมแตกต่างกันไปโดยธรรมชาติเช่นนี้ เมื่อมีชื่อภาษาต่างประเทศปนอยู่ในภาษาไทย เราจึงอ่านไปตามจังหวะไทยเพื่อมิให้ฟัง

สะกดหู เช่น

"ประธานาธิบดี เคนเนดี ออกเดินทางจาก วอชิงตัน ไปถึง ลอนดอน จากนั้นจึง
เดินทางไป ปารีส"

คำที่ขีดเส้นใต้อ่านออกเสียงตรง ๆ แบบไทย โดยเฉพาะคำว่า ปารีส ออกเสียงว่า [ปว/
รีด] ไม่ต้องลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรก โดยทำให้เหมือนกับเวลาออกเสียงคำว่า
ไอริช อย่างไรก็ตาม มีชื่อบางชื่อที่คนไทยคุ้นหูว่าฝรั่งออกเสียงอย่างไร เราก็พยายาม
ออกเสียงตามไปบ้าง แม้จะไม่เหมือนเสียงจริงก็ตาม เช่น เคนเนดี ก็อาจจะออกเสียง
ว่า เคนเนดี้ บุช ก็ออกเสียงชู้ตามหลังตัว ช ออกมานิดหน่อย แต่พอถึงชื่อ ตรอก
กัปตันบุช ก็ออกเสียงตรง ๆ ว่า [ตุรอก/กัป/ตัน/บุด] คำว่า บุช ออกเสียงตัวสะกด
เหมือนกับคำว่า บุช ในปัจจุบันมีผู้ออกเสียง ชู้ ตามหลัง บุช ด้วย เนื่องจากทราบว่ามี
จากชื่อ (Bush) (ดู บทที่ ๑)

การออกเสียงคำภาษาต่างประเทศตามจังหวะของภาษาตนเองนี้ เป็น
ลักษณะธรรมชาติของภาษามนุษย์ กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ เมื่อใดที่มีการยืมคำจาก
ภาษาต่างประเทศมาใช้ เจ้าของภาษาจะ ดัดแปลงเสียงให้เข้ากับจังหวะภาษาของ
ตน ขอให้สังเกตการออกเสียงคำว่า ควราเด้ ที่เรายืมมาจากภาษาญี่ปุ่น คำนี้เวลา
ฝรั่งยืมไปจะออกเสียงว่า [ชะร่าเด้] ตามจังหวะของเขา แต่ญี่ปุ่นจะออกเสียงคล้ายกับ
[คะระเดะ]

หลักที่ว่ามานี้เป็นหลักธรรมชาติของภาษาทุกภาษา ในภาษาไทยมีคำที่ยืมมา
จากภาษาบาลีสันสกฤตอยู่มาก หรือบางครั้งก็คิดสร้างคำขึ้นมาเอง โดยนำคำจาก
ภาษาบาลีสันสกฤตมาผสมกันเองหรือผสมกับภาษาไทย เวลาออกเสียงก็ออกตาม
จังหวะไทย เช่น

ธนบัตร	อ่านว่า [ทะ/นะ/บัต] (จังหวะ เบา/หนัก/หนัก)
ธนบุรี	อ่านว่า [ทณ/บุ/รี] (จังหวะ หนัก/เบา/หนัก)
ชลบุรี	อ่านว่า [ชน/บุ/รี] (จังหวะ หนัก/เบา/หนัก)
เพชรบุรี	อ่านว่า [เพ็ด/บุ/รี] (จังหวะ หนัก/เบา/หนัก)
ราชบุรี	อ่านว่า [ราด/บุ/รี] (จังหวะ หนัก/เบา/หนัก)

และอื่น ๆ อีกมาก

รายละเอียดเรื่องจังหวะในภาษาไทย อยู่ในเอกสารการสอนชุดวิชา ภาษา
ไทย ๓ หน่วยที่ ๖ ของ ดร.ธีระพันธุ์ เหลืองทองคำ และ ระบบเสียงภาษาไทย
ของ ศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา นาคสกุล

๓.๓ การอ่านคำประสมซึ่งสร้างตามวิธีสมาส

สมาส หมายถึง “การเอาศัพท์ตั้งแต่ ๒ ศัพท์ขึ้นไปมาต่อกันเป็นศัพท์เดียว
ตามหลักที่ได้มาจากไวยากรณ์บาลีและสันสกฤต”

สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส ทรงอธิบายไว้ว่า
สมาส เป็นวิธีแสดงไวยากรณ์แบบหนึ่งของภาษาบาลี โดยการย่อนามตั้งแต่ ๒ ขึ้นไป
ให้เป็นบทเดียวกัน (วชิรญาณวโรรส ๒๕๓๘: ๑)

พระยาอุปกิตศิลปสาร ได้กล่าวถึงวิธีอ่านไว้ว่า

คำภาษาไทยโดยมากมักจะอ่านตรงไปตรงมาไม่สู้ลำบาก คำที่อ่านพลิกแพลง
ได้ต่าง ๆ กัน มักเป็นคำที่มาจากบาลีและสันสกฤตเป็นพื้น

(อุปกิตศิลปสาร ๒๕๓๕: ๕๐)

สำหรับคำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤตนั้นพยัญชนะไม่มีรูปสระอะกำกับ
เพราะมีเสียงอะอยู่แล้ว จึงพ้องรูปกับอักษรนำหรืออักษรควบในภาษาไทย พระยาอุ
ปกิตศิลปสารได้แนะนำให้ สังเกตรูปศัพท์เดิมเป็นหลัก ถ้ารูปศัพท์เป็นอักษรผสมกัน ให้
อ่านเป็นอักษรนำหรืออักษรควบ เช่น สุวัตติ อ่านว่า [สุ/หวัด/ติ] ไม่ใช่ [สุ/วัด/ติ] ถ้า
ศัพท์เดิมเป็นคำเรียงพยางค์ ต้องอ่านเรียงพยางค์ เช่น พลี อ่านว่า [พะ/ลี] ไม่ใช่ [พฺลี]
แต่บางคำก็อ่านไม่ตรงตามหลักนี้ (อุปกิตศิลปสาร ๒๕๓๕: ๕๐-๕๓) ตัวอย่าง

ศัพท์	อ่านตามหลัก	ไทยใช้อ่าน
เทศนา	เท-สะนา หรือ เทตสะนา	เทศสนา (โดยมาก)
ศาสนา	สา-สะนา หรือ สาดสะนา	สาด-สนา
วาสนา	วา-สะนา หรือ วาดสะนา	วาด-สนา
สระ	สระ	สะ (ป่อ) สุระ (อักษร)
กนก	กะนะกะ หรือ กะนาก	กะหนก
กาทณิก	กาทะณิกะ หรือ กาทะนิก	กาทะหนิก
ตมาต	ตะมาตะ หรือ ตะมาต	ตะหมาต
อนาถ	อนาถะ หรือ อะนาถ	อะหนาด
ศักราช	ศั๊กกะราชะ หรือ ศั๊กกะราช	ศั๊กกะหราช
ครุฑ	ครุฑะ หรือ คะรุฑ	ครุฑ
ลมัย	ละมัย	ละหมัย
จวิต	จะวิตะ หรือ จะวิต	จะหริด
ไศล	ไส-ละ	สะไหล (โดยมาก)
อเนก	อะเนกะ หรือ อะเนก	อะเหนก
ลัมภคร	ละมัมภคระ	ละหมัมภ
สมุทระ	ละมุทระ	ละหมุด
สรูป	ละรูป	ละหรูป
ประโยชน์	ประ-โยค (ไม่น่า)	ประโฮยค
ประโยค	ประโยก (ไม่น่า)	ประโฮยค
ประมาท	ประมาต (ไม่น่า)	ประหมาต
ประวัตติ	ประวัต (ไม่น่า)	ประหวัด
ติลก	ติลก (ไม่น่า)	ติหลก
อติเรก	อะติเรก (ไม่น่า)	อะติเหรก
บัญญัติ	บันยัต (ไม่น่า)	บันหยัต
สิริ	สิริ (ไม่น่า)	สิหริ
ศรี	ศรี (ไม่น่า)	สี
อำมาตย์	อำมาต (ไม่น่า)	อำหมาต

ขอให้สังเกตว่า คำแนะนำว่าให้ "สังเกตรูปศัพท์เดิมเป็นหลัก" ใช้ได้กับผู้รู้ภาษาบาลีสันสกฤตเท่านั้น ผู้ใช้ภาษาไทยทั่วไปมักจะไม่ว่า คำไทยที่ใช้อยู่นั้นรูปเดิมเป็นอย่างไร การอ่านคำประเภทนี้จึงมักจะขึ้นอยู่กับความเคยชิน อันได้มาจากการซึมซับภาษาในฐานะเจ้าของภาษา ไม่ใช่จากการเรียนภาษาในฐานะภาษาต่างประเทศ

อนึ่ง คำว่า อ่านตามหลัก หมายถึง "อ่านตามหลักภาษาบาลีสันสกฤต" ดังตัวอย่างที่ให้ไว้ ซึ่งไม่ตรงกับที่ "ไทยใช้อ่าน" เพราะไทย "อ่านตามหลักภาษาไทย"

เนื่องจากภาษาไทยมีคำยืมจากภาษาบาลีสันสกฤตเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ก็ยังมีกรณำคำบาลีสันสกฤตมาสร้างคำขึ้นใหม่อีกเป็นจำนวนไม่น้อย คำเหล่านี้แม้จะไม่ปรากฏรูปสระระหว่างพยัญชนะก็มักจะอ่านให้มีเสียงอะเชื่อมระหว่างคำที่นำมาต่อกันด้วย เช่น

ราชการ [ราช/ชะ/งาน]

ราชบัณฑิต [ราช/ชะ/บัน/ดิด]

ราชองครักษ์ [ราช/ชะ/อง/คะ/รัก]

ราชหัตถเลขา [ราช/ชะ/หัต/ถะ/เล/ขา]

ราชวรมหาวิหาร [ราช/ชะ/วอ/ระ/มะ/หา/วิ/หาว]

ขอให้สังเกตว่ายังมีพยางค์มากขึ้นเท่าใดก็ยิ่งอ่านยากมากขึ้นเท่านั้น ผู้อ่านจำเป็นต้องตรวจสอบและซักซ้อมให้ดี ลักษณะเช่นนี้ไม่ถือว่าแปลก เพราะภาษาไทยมีลักษณะเป็นภาษาคำโดด คำไทยมักจะมีเพียงพยางค์เดียว แต่คนไทยก็สามารถสร้างคำหลายพยางค์ขึ้นมาได้เองโดยไม่ต้องยืมคำมาจากบาลีสันสกฤตเสมอไป เช่น น้องชาย น้ำตาล น้ำตาลทราย น้ำทะเล น้ำพริกปลาหู ดอกมะลิแห้ง

คำไทยหลายพยางค์ที่ยกมานี้ล้วนแต่มีรูปสระปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนทั้งสิ้น แต่คนไทยก็ได้ลงเสียงเท่ากันหมดทุกพยางค์ เรามีจังหวะของเราเองอยู่หลายรูปแบบ ในที่นี้จะใช้เครื่องหมาย - แสดงจังหวะเบา ใช้เครื่องหมาย / แสดงจังหวะหนัก คำที่ยกตัวอย่างข้างต้นจะมีลักษณะการออกเสียงดังนี้คือ

น้องชาย (//)

น้ำตาล (-/)

น้ำตาลทราย (-//)

น้ำทะเล (-/-)

น้ำพริกปลาหู (-/-/ หรือ -///)

ดอกมะลิแห้ง (/--/ หรือ /-//)

จากคำข้างต้น มีตัวอย่างจังหวะไทยอยู่ ๖ แบบ คือ

แบบที่ ๑ /   แบบที่ ๒ //   แบบที่ ๓ -/

แบบที่ ๔ -/   แบบที่ ๕ -//   แบบที่ ๖ -//

คำเดี่ยวเดี่ยว ๆ จะเป็นแบบที่ ๑ เช่น น่อง

“น้ำพริกปลาทุ” ใช้แบบที่ ๓ แล้วหยุดนิดหนึ่ง จากนั้นก็ต่อด้วยแบบที่ ๓ อีกครั้ง

“ดอกมะลิแห้ง” ถ้าใช้จังหวะ -// ก็หมายความว่าใช้แบบที่ ๖ แต่ถ้าใช้จังหวะ -/ ก็หมายความว่าใช้แบบที่ ๑ แล้วต่อด้วยแบบที่ ๕

ส่วนคำประสมที่สร้างขึ้นตามวิธีสมสที่ยกตัวอย่างข้างต้นจะอ่านเข้าจังหวะไทยได้ดังนี้ คือ

ราชการ (แบบที่ ๔)

ราชบัณฑิต (แบบที่ ๑ + แบบที่ ๕)

ราชองครักษ์ (แบบที่ ๑ + แบบที่ ๓ + แบบที่ ๓)

ราชทัตตเลขา (แบบที่ ๔ + แบบที่ ๕)

ราชวรมหาวิหาร (แบบที่ ๑ + แบบที่ ๕ + แบบที่ ๓ + แบบที่ ๓)

ขอให้สังเกตว่าการที่คำบางคำมีคนไทยอ่านเป็นสองแบบนี้ ก็เพราะใช้สอง

จังหวะต่างกัน เช่น

เพชรบุรี อ่านว่า เพ็ด/บุรี (แบบที่ ๔) เพ็ด/ชะ/บุรี (แบบที่ ๖)

ราชบุรี อ่านว่า ราช/บุรี (แบบที่ ๔) ราช/ชะ/บุรี (แบบที่ ๖)

ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติของภาษาไทยนั่นเอง

ฉะนั้นการอ่านคำประเภทนี้ได้อย่างที่เรียกว่า *อ่านตามหลัก* อาจเป็นเพราะอ่านตามจังหวะไทยที่บังเอิญมีลักษณะคล้ายกับภาษาบาลีสันสกฤตก็ได้

ขอให้สังเกตประโยคต่อไปนี้

“ตามปกติในเดือนมกราคมกระทรวงคมนาคมก็จะจัดการให้ทุกอย่างสมคูล
ตามอุดมการณ์และอุดมคติที่เคยเป็นมาในประวัติศาสตร์”

ถ้าให้คนไทยอ่านข้อความข้างบนนี้ อาจจะได้การอ่านสองแบบคือ

แบบที่หนึ่ง อ่านว่า [ปก/กะ/ติ] [มก/กะ/รา/คม] [คม/มะ/นา/คม] [สม/คูล] [อุ/ตม/กาน]
[อุ/ตม/คะ/ติ] และ [ประ/หวัด/ลาด]

แบบที่สอง อ่านว่า [ปะ/กะ/ติ] [มะ/กะ/รา/คม] [คะ/มะ/นา/คม] [สะ/มะ/ตุน] [อุ/ตม/มะ/กาน] [อุ/ตม/มะ/คะ/ติ] และ [ประ/หวัด/ติ/สาด]

ลักษณะการอ่านเช่นนี้เป็นมาช้านานแล้ว และคนไทยก็สามารถสื่อกันได้อย่างไม่สับสน การอ่านแบบแรกนั้นเป็นการอ่านแบบไทยโดยใช้จังหวะไทย ประกอบกับการอ่านตรงตัวตามแม่กก (ปก กับ มก) และแม่กม (คม กับ สม) ส่วนการอ่านแบบที่สองอ่านตามแบบที่เรียกว่า *อ่านตามหลัก*

บันทึกหลักเกณฑ์การอ่านออกเสียง ของ คณะกรรมการชำระพจนานุกรมแห่งราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๐๖ กล่าวไว้ว่าการอ่านแบบแรกคือ *การอ่านตามความนิยม* ส่วนการอ่านแบบที่สองคือ *การอ่านแบบมาตรฐาน* และได้ให้ความเห็นไว้ตอนหนึ่งว่า

เมื่อประชาชนส่วนมากพอสมควรนิยมอย่างไรก็ควรจะเป็นเช่นนั้น แต่ถ้าประชาชนเพียงส่วนน้อยอ่านผิดเพี้ยนไป ก็ต้องร้องให้เข้ามาตรฐานไว้ก่อน โดยให้ค่อยเป็นค่อยไปตามวิถีทางวิวัฒนาการของภาษาซึ่งมักจะเคลื่อนไปที่ละน้อย ๆ หรือถ้าทั้งสองฝ่ายก้ำกึ่งกัน ก็ควรให้ใช้ได้ทั้งสองอย่าง

คำที่ขีดเส้นใต้ ๗ คำข้างต้นนั้น พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๓ มีเก็บไว้ ๔ คำ คือ *ปกติ* *มกราคม* *คมนาคม* *ประวัติศาสตร์* ในจำนวนนี้มีที่ระบุการอ่านไว้เพียง ๒ คำ คือ *ปกติ* อ่านว่า [ปะ/กะ/ติ] และ *คมนาคม* อ่านว่า [คะ/มะ/นา/คม] ส่วน *มกราคม* และ *ประวัติศาสตร์* นั้นไม่ระบุเสียงอ่าน

ต่อมา พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ และ พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงได้มีระบุเสียงอ่านไว้ทั้ง ๒ แบบ

๓.๔ การอ่านคำได้ ๒ แบบ

การอ่านออกเสียงคำไทยบางคำเป็นปัญหามานานแล้วเพราะคนไทยอ่านไม่เหมือนกัน ทั้งกระทรวงศึกษาธิการและราชบัณฑิตยสถานก็ได้พิจารณาเรื่องนี้มานาน

แล้วเช่นกัน ในที่สุด คณะกรรมการพิจารณาเรื่องการใช้ภาษาไทยแห่งราชบัณฑิตยสถานก็ได้มี บันทึกหลักเกณฑ์การอ่านออกเสียง ขึ้นมาฉบับหนึ่งเมื่อ วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๐๖

บันทึกฉบับนี้สรุปความได้ว่าการอ่านออกเสียงที่ควรถือเป็นมาตรฐานนั้นควรยึดหลัก ๒ ประการ คือ อ่านตามหลักในภาษาเดิม ซึ่งเรียกว่า อ่านตามมาตรฐาน และ อ่านตามที่ประชาชนส่วนใหญ่นิยมอ่านกัน ซึ่งเรียกว่า อ่านตามความนิยม เวลาสอนอ่าน ให้สอนอ่านตามมาตรฐาน แต่ถ้าผู้อ่านต้องการอ่านตามความนิยมก็มีให้ถือว่าผิด

ใน บันทึกหลักเกณฑ์การอ่านออกเสียง พ.ศ. ๒๕๐๖ นั้นได้ยกตัวอย่างคำที่อ่านออกเสียงได้ ๒ อย่างไว้หลายคำ โดยไม่ถือว่าเสียงใดผิด ดังนี้

กรณี	อ่านว่า [กะ/ระ/นี่] หรือ [กอ/ระ/นี่]
คมนาคม	อ่านว่า [คะ/มะ/นา/คม] หรือ [คม/มะ/นา/คม]
คุณประโยชน์	อ่านว่า [คุณ/นะ/ประ/โยชิต] หรือ [คุณ/ประ/โยชิต]
เฉลิมพระชนมพรรษา	อ่านว่า [ละ/เฉลิม/พระ/ชน/มะ/พัน/สา] หรือ [ละ/เฉลิม/พระ/ชน/พัน/สา]
ด้วยประการฉะนี้	อ่านว่า [ด้วย/ประ/ภาว/ฉะ/นี่] หรือ [ด้วย/ประ/ภา/ระ/ฉะ/นี่] (เฉพาะในการแสดงพระธรรมเทศนา)
ทุนทรัพย์	อ่านว่า [ทุน/นะ/ชัย] หรือ [ทุน/ชัย]
เทศนา	อ่านว่า [เทศ/สะ/หุณา] หรือ [เท/สะ/นา]
บาทยุคด	อ่านว่า บาท/ทะ/ยุ/คน หรือ บาท/ยุ/คน
นุรพทิศ	อ่านว่า นุบ/พะ/ทิศ หรือ นุ/ระ/พะ/ทิศ
นุรพบท	อ่านว่า นุบ/พะ/บท หรือ นุ/ระ/พะ/บท
ปรบักษ์	อ่านว่า ปะ/ระ/บัก หรือ ปอ/ระ/บัก
ปรัก	อ่านว่า ปะ/หรััก (แปลว่า หัก) หรือ ปรัก (แปลว่า เงิน)
ประวัติศาสตร์	อ่านว่า ประ/หวัด/ติ/สาด หรือ ประ/หวัด/สาด

พรมลลิต	อ่านว่า พรม/มะ/ลิ/ลิต หรือ พรม/ลิ/ลิต
เพชรบุรี	อ่านว่า เพ็ด/ชะ/บุรี หรือ เพ็ด/บุรี
ภรรยา	อ่านว่า พัน/ยา หรือ พัน/ระ/ยา
มูลค่า	อ่านว่า มูน/ค่า หรือ มูน/ละ/ค่า
มูลฐาน	อ่านว่า มูน/ถาน หรือ มูน/ละ/ถาน
มูลเหตุ	อ่านว่า มูน/เหตุ หรือ มูน/ละ/เหตุ
ราชบุรี	อ่านว่า ราช/ชะ/บุรี หรือ ราช/บุรี
ศีลธรรม	อ่านว่า สีน/ละ/ท่า หรือ สีน/ท่า
โศกนาฏกรรม	อ่านว่า โส/กะ/นา/ตะ/กำ หรือ โส/กะ/นา/ด/ตะ/กำ
โศกทัศนะ	อ่านว่า โส/ด/ตะ/ทัต/สะ/นะ หรือ โส/ด/ทัต/สะ/นะ
อุบัติเหตุ	อ่านว่า อุ/บัติ/เหตุ หรือ อุ/บัติ/ติ/เหตุ

ขอให้สังเกตว่าการ *อ่านตามหลัก* (ภาษาบาลีสันสกฤต) ตามคำอธิบายของ พระยาอุปกิตศิลปสาร ได้กลายมาเป็นการ *อ่านตามหลักในภาษาเดิม* แล้วขยายความต่อไปว่าการอ่านแบบนี้เรียกว่าการ *อ่านตามมาตรฐาน* ส่วนการอ่านตามแบบที่ *ไทย* ใช้อ่าน ได้กลายมาเป็นการ *อ่านตามที่ประชาชนส่วนใหญ่นิยมอ่านกัน* แล้วขยายความต่อไปว่าการอ่านแบบนี้เรียกว่าการ *อ่านตามความนิยม*

ข้อความข้างต้นนี้ทำให้เกิดความเข้าใจผิดอย่างหนึ่งว่าการ *อ่านตามความนิยม* เป็นการ *อ่านที่ไม่มีมาตรฐาน* หรือ *ไม่ได้มาตรฐาน* ทั้ง ๆ ที่ผู้ใช้ภาษาในครั้งนั้น อาจจะมีได้มีเจตนาเช่นนั้น ดังจะเห็นได้ในคำนำของหนังสือ *อ่านอย่างไร และ เขียนอย่างไร* ดังนี้

เมื่อมีการพิมพ์หนังสือ *อ่านอย่างไร และ เขียนอย่างไร* เป็นครั้งแรก ใน พ.ศ. ๒๕๒๗ นั้น ได้มีข้อความตอนหนึ่งในคำนำว่า

“...บางคำเราก็อ่าน ตามหลัก บางคำเราก็อ่าน ตามความนิยม ปัญหาอยู่ตรงที่ว่าคำบาลีสันสกฤตที่นำเข้ามาสมาสกัน ตามปรกติก็ต้องอ่านตามหลัก เช่น ศักราช อ่านว่า สัก-กะ-หุราศ มีบางกรณีเท่านั้นที่อนุโลมให้อ่านตามความ

นิยมได้ เช่น เอกราช ไม่อ่านตามหลักว่า เอก-กะ-หฺราด แต่ยอมให้อ่านตาม ความนิยม เป็น เอก-กะ-ราด หรือบางคำก็ให้อ่านได้ทั้ง ตามหลัก และ ตาม ความนิยม เช่น ภรรยา อ่านว่า พัน-ยา (ตามหลัก) หรือ พัน-ระ-ยา (ตาม ความนิยม) ก็ได้ แต่โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว เราควรจะยึดหลักเอาไว้ก่อน ส่วนบาง คำที่บางคนอาจจะอ่านไม่ค่อยถูกต้องตามหลัก เพราะไม่ทราบหลักนั้น ก็ไม่ถือว่า จะต้องผิดเสมอไป แต่เพื่อให้เกิด เอกภาพ ในการอ่าน..."

จะเห็นได้ว่า ในคำนำนี้แบ่งการอ่านออกเป็น ๒ แบบ คือ ตามหลัก กับ ตาม ความนิยม ซึ่งยังเป็นการตอกย้ำความเข้าใจผิด ที่ว่า การอ่าน ตามความนิยม นั้น นอกจากจะ ไม่ได้มาตรฐาน แล้ว ยัง ไม่มีหลัก อีกด้วย

สิ่งที่พิสูจน์ให้เห็นความสับสนก็คือ ตัวอย่างที่ยกมากล่าว เพราะได้นำเอาการ อ่านตามหลัก กับ การ อ่านตามความนิยม ไปสลับกัน ในคำว่า "ศักราช" กับ "เอกราช" นอกจากนี้แล้วยังได้เปลี่ยนเจตนาของคำอธิบายใน บันทึกหลักเกณฑ์การอ่าน ออกเสียง พ.ศ. ๒๕๐๖ ซึ่งกล่าวว่า

"เวลาสอนอ่าน ให้สอนอ่านตามมาตรฐาน แต่ถ้าผู้อ่านต้องการอ่านตามความ นิยมก็มีให้ถือว่าผิด"

กลายเป็น

"แต่โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว เราควรจะยึดหลักเอาไว้ก่อน ส่วนบางคำที่บางคนอาจ จะอ่านไม่ค่อยถูกต้องตามหลัก เพราะไม่ทราบหลักนั้น ก็ไม่ถือว่าจะต้องผิดเสมอ ไป"

นั่นก็คือ เปลี่ยนจาก "นิยมตามความต้องการ" เป็น "นิยมเพราะไม่รู้หลัก"

ต่อมาได้มีการปรับปรุงคำนำใหม่ โดยตัดตัวอย่างที่ผิดพลาดออกไป กลายเป็น

"...บางคำเราก็อ่าน ตามหลัก บางคำเราก็อ่าน ตามความนิยม หรือบางคำก็ ให้อ่านได้ทั้ง ตามหลัก และ ตามความนิยม เช่น ภรรยา อ่านว่า พัน-ยา (ตามหลัก) หรือ พัน-ระ-ยา (ตามความนิยม) ก็ได้ แต่โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว เราควร จะยึดหลักเอาไว้ก่อน เพื่อให้เกิด เอกภาพ ในการอ่าน..."

สิ่งที่พลอยโดนตัดออกไปด้วยก็คือ “ส่วนบางคำที่บางคนอาจจะอ่านไม่ค่อยถูกตามหลัก เพราะไม่ทราบหลักนั้น ก็ไม่ถือว่าจะต้องผิดเสมอไป” ทำให้คนที่ไม่เคยรู้ประวัติความเป็นนามาก่อนคิดว่า “ต้องยึดหลัก” เอาไว้ก่อน จึงจะถูกต้อง โดยไม่มีคำอธิบายให้ทราบว่า หลักที่ว่ามันเป็นหลักของภาษาบาลีสันสกฤตไม่ใช่หลักของภาษาไทย

ความสับสนที่เกิดขึ้นในขณะนี้ก็คือ บางคนคิดว่าอ่านแบบไทยผิด บางคนคิดว่าอ่านอย่างไรก็ได้ บางคนคิดว่า ราชบัณฑิตยสถานไม่มีหลัก

อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันคำที่สามารถอ่านได้ ๒ แบบ ก็ได้กับบันทึกไว้แล้วทั้งใน พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน และในหนังสือ อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร คำบางคำซึ่งสามารถอ่านได้ ๒ แบบ แต่ยังไม่ได้รวบรวมไว้ก็ยังมีอยู่อีกมาก บางคำก็ยังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ ผู้ใช้ภาษาไทยจึงต้องหมั่นติดตามความก้าวหน้าของหนังสืออ้างอิงดังกล่าวอยู่เสมอ

๓.๕ รายงานการวิจัย การออกเสียงคำไทยให้ถูกต้อง

ในระหว่างวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ถึง วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๓ ศาสตราจารย์ ดร.อุดม วโรตม์สิขิตติ์ ศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา นาคสกุล และ รองศาสตราจารย์ ดร.นิตยา กาญจนะวรรณ ได้รับทุนจากราชบัณฑิตยสถาน ให้วิจัย เรื่อง “การออกเสียงคำไทยให้ถูกต้อง” ดังปรากฏข้อความในบทคัดย่อ ดังนี้

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ และ อ่านอย่างไร และเขียนอย่างไร ฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน กำหนดให้คำไทยจำนวนพอสมควรให้ออกเสียงได้ทั้งตามแบบที่เรียกว่าตามหลัก และตามความนิยม แต่ไม่ได้อธิบาย ให้ชัดเจนว่าออกเสียงตามหลักหมายถึงอย่างไร ออกเสียงตามความนิยมหมายถึงอย่างไร ทำให้เกิดความสับสนแก่ประชาชน เพราะหลายคนรู้สึกว่าคุณเองหรือคนรอบข้างออกเสียงบางคำไม่เหมือนกับที่เรียกว่า ออกเสียงตามหลัก และบางคำออกเสียง ไม่เหมือนกับที่เรียกว่า ออกเสียงตามความนิยม จึงได้ทำการ สัมภาษณ์ประชากร ๒,๐๐๐ คน โดย

ใช้แบบสอบถามที่ประกอบด้วยคำที่คัดเลือกแล้ว ๑๗๓ คำ ส่งให้ผู้ตอบแบบสอบถามทางไปรษณีย์ และได้จัดทำแบบสอบถามให้ตอบทาง Internet สำหรับผู้ที่สนใจจะตอบ พร้อมกับมีแบบบันทึกเสียงจากรายการโทรทัศน์ ให้พนักงานวิจัยบันทึกคำต่าง ๆ ที่ปรากฏในแบบสอบถาม

ผลของการวิจัยครั้งนี้พบว่า ที่ราชบัณฑิตยสถานเรียกว่า การออกเสียงตามความนิยมนั้นที่จริงคือการออกเสียงตามหลักภาษาศาสตร์ และการออกเสียงตามหลัก คือ การออกเสียงแบบเรียงพยางค์ตามแบบภาษาบาลี-สันสกฤตบ้าง และการออกเสียงแบบไทยที่เมื่อมีพยัญชนะสองตัวเรียงกัน ถ้าตัวหลังเป็น <ร> ก็ให้ ถือว่า พยางค์นั้นออกเสียงเป็น [อรน] บ้างไม่เป็นบ้าง แต่ถ้าตัวหลังไม่ใช่ <ร> ก็ให้ถือว่า พยางค์นั้นออกเสียงเป็นสระโอะลดรูปมีเสียงสะกดบ้าง แต่กฎดังกล่าวไม่แน่นอนเสมอไป

งานวิจัยนี้ได้พบว่า ประชากรที่ตอบแบบสอบถามทั้งทางไปรษณีย์ และทาง Internet รวมทั้งพิธีกรผู้ประกาศและผู้ร่วมสนทนาในรายการโทรทัศน์ออกเสียงตามหลัก ๓๙.๓๐% ออกเสียงตามความนิยม ๖๐.๗๐% และมีบางคำที่การออกเสียงตามหลักมีอัตราสูงกว่าการออกเสียงตามความนิยมอย่างมีนัย จากการสัมภาษณ์อาจารย์และนิสิตนักศึกษาด้านอุดมศึกษาเห็นว่าคำไทยควรออกเสียงเพียงอย่างเดียวให้เป็นมาตรฐาน ๓๘.๒๖% (อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่าควรออกเสียงเพียงอย่างเดียว ๕๒.๙๔%) และออกเสียงได้หลายอย่าง ๖๑.๗๔% (อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่าควรออกเสียงหลายอย่าง ๔๗.๐๖%)

งานวิจัยนี้เสนอให้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ระบุการออกเสียงหลักภาษาศาสตร์ (ตามความนิยม) ไว้ก่อนการออกเสียงตามหลัก ตามแบบสากลนิยม เสนอวิธีการแยกพยางค์ของคำ และเสนอให้ทำการวิจัยทำนองเดียวกันนี้ทุก ๆ ๔ ปี

งานวิจัยนี้มีการเก็บข้อมูล ๔ แบบคือ สุ่มฟังการออกเสียงของพิธีกรและผู้ร่วมรายการจากรายการโทรทัศน์ ๑๒๔ รายการ ส่งแบบสอบถามไปยังประชากรกลุ่มต่าง ๆ ๒๐๐๐ ชุด (ได้รับคืนมา ๑๒๐๐ ชุด) รับคำตอบจากทาง Internet ๕๒๐ คน (โดยใช้

แบบสอบถามอันเดียวกัน) และสัมภาษณ์อาจารย์และนิสิตนักศึกษาจำนวน ๓๔๕ คน จากสถาบันต่าง ๆ ทั่วประเทศ ๑๘ สถาบัน

ผลการวิจัยเรื่อง “การออกเสียงคำไทยให้ถูกต้อง” ออกมาได้ความว่าอัตราส่วนของการออกเสียงตามหลักต่อการออกเสียงตามความนิยมคือ ๒ : ๓ นั่นคือ ในหมื่นคน ไทยร้อยคน มีคนออกเสียงตามแบบที่ราชบัณฑิตยสถานเรียกว่า “การออกเสียงตามหลัก” ประมาณ ๔๐ คน และออกเสียงตามแบบที่ราชบัณฑิตยสถานเรียกว่า “การออกเสียงตามความนิยม” ประมาณ ๖๐ คน

การออกเสียงตามความหลักนั้นก็คือการออกเสียงเรียงพยางค์ตามแบบภาษาบาลีสันสกฤตผสมแบบไทย ส่วนการออกเสียงตามความนิยมนั้นคือการออกเสียงแบบไทยที่เป็นไปตามหลักภาษาศาสตร์

เพราะฉะนั้นควรเรียก “การออกเสียงตามหลัก” เสียใหม่ว่า “การออกเสียงตามหลักเดิม” และเรียก “การออกเสียงตามความนิยม” ว่า “การออกเสียงตามหลักภาษาศาสตร์”

คำถามมีอยู่ว่า คนไทยส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามรู้หรือไม่ว่า ตนใช้หลักอะไร

ตอบได้ว่า ใช้หลักธรรมชาติของภาษา นั่นคือ เป็นคนไทย ก็ออกเสียงแบบคนไทย ซึ่งเป็นไปตามหลักภาษาศาสตร์นั่นเอง

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าใช้หลักภาษาศาสตร์โดยมิต้องเรียนวิชาภาษาศาสตร์ ส่วนที่ใช้หลักเดิมนั้นก็เพราะได้รับการสั่งสอนกันต่อ ๆ มา และมีส่วนหนึ่งที่ถูกบังคับให้ทำตามนั้นจนเกิดความเคยชิน แต่จากผลการวิจัยครั้งนี้ได้แสดงให้เห็นแล้วว่า การออกเสียงแบบมีธรรมชาติของภาษาไทยนั้น ผู้ออกเสียงต้องมีสมาธิมาก เมื่อใดพลั้งเผลอก็จะกลับมาออกเสียงตามธรรมชาติของภาษาไทยเช่นเดิม ดังในกรณีของพิธีกรรุ่นหนุ่มสาวที่ออกเสียงคำว่า “สมดุล” เป็น “สะมะดุณ” ในตอนต้นรายการอย่างเคร่งครัด แต่เมื่อดำเนินรายการไปนาน ๆ ในช่วงท้าย ๆ ก็จะออกเสียงว่า “สมดุณ” เช่นเดียวกับผู้ร่วมรายการที่มีได้ถูกบังคับ

ข้อที่น่าสังเกตก็คือผู้ตอบแบบสอบถามทาง Internet ออกเสียงตามหลักภาษาศาสตร์มากกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่ส่งคืนทางไปรษณีย์

สิ่งที่น่าสนใจมากก็คือ ผลจากการสัมภาษณ์อาจารย์ นิสิต และนักศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศ ๑๘ สถาบัน รวม ๓๔๕ คน ต่างเห็นว่าคำไทยควรออกเสียงมากกว่าหนึ่งแบบได้ตามความเหมาะสม ๖๐.๗๔% การออกเสียงควรมีหลักที่ยึดถืออย่างมีเหตุผลได้ ซึ่งอาจจะเป็นหลักภาษาศาสตร์ หรือหลักอื่นใด ๓๙.๒๖% แต่อาจารย์ภาษาไทยส่วนมากต้องการการออกเสียงได้เพียงอย่างเดียวเพื่อสะดวกในการสอน

๓.๖ การอ่านตามความหมายและตามจังหวะ

ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้วว่า ภาษาไทยมีจังหวะการออกเสียงเป็นของตนเอง เมื่อยืมคำหรือตัดแปลงคำจากภาษาต่างประเทศก็นำมาออกเสียงตามแบบของตนเอง เช่น

เพชรบุรี	อ่านตามแบบเรียงพยางค์เป็น	เพ็ด-ชะ-บุ-รี
	อ่านตามจังหวะไทยเป็น	เพ็ด-บุ-รี
ราชบุรี	อ่านตามแบบเรียงพยางค์เป็น	ราด-ชะ-บุ-รี
	อ่านตามจังหวะไทยเป็น	ราด-บุ-รี

หนังสือ *อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร ฉบับราชบัณฑิตยสถาน* ได้ระบุการอ่านของคำหลายคำในทำนองนี้ แต่เรียกการอ่าน "ตามสำเนียงเดิมของเขา" ว่าการอ่านตามหลัก และเรียกการอ่านที่ "ปรับให้ให้เข้ากับลิ้นของเรา" ว่าการอ่านตามความนิยม

ยังมีอีกหลายคำที่ระบุการอ่าน "ตามสำเนียงเดิมของเขา" เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ในปัจจุบันมีผู้นิยมอ่านตามแบบ "ปรับให้ให้เข้ากับลิ้นของเรา" แล้ว เช่น

	อ่านแบบเรียงพยางค์	อ่านแบบไทย
ตุลพินิจ	[ตุน-ละ-พิ-นิต]	[ตุน-พิ-นิต]
ทาสกรรมกร	[ทาด-สะ-กำ-มะ-กอน]	[ทาด-กำ-มะ-กอน]
บาปเคราะห์	[บาบ-ปะ-เคราะห์]	[บาบ-เคราะห์]
บุริมสิทธิ	[บุ-ริม-มะ-สิต]	[บุ-ริม-สิต]
มลพิษ	[มน-ละ-พิต]	[มน-พิต]

เป็นที่น่าสังเกตว่า การอ่านแบบไทยมีทั้งที่เป็นไปตามจังหวะไทย คือ [ตฺน-พิ-นิต] (หนัก-เบา-หนัก) กับ [นุ-ริม-ลิต] (เบา-หนัก-หนัก) และอ่านแบบจับความหมาย คือ ทาส/กรรมกร บาป/เคราะห์ มล/พิษ

ตัวอย่างคำที่อ่านแบบจับความหมาย (ที่ไม่อยู่ในหนังสือเล่มนี้) ก็มี เช่น

	อ่านแบบเรียงพยางค์	อ่านแบบจับความหมาย
เทพลีลา	[เทบ-พะ-ลี-ลา]	เทพ/ลีลา [เทบ-ลี-ลา]

ที่จับความหมายไปตามคำที่รู้จักก็มี เช่น

	อ่านตามที่ระบุ	อ่านแบบจับความหมายที่รู้จัก
มหาตมะ	มะ-หาด-ตะ-มะ	มหา/ตมะ [มะ-หา-ตะ-มะ]

๓.๗ การอ่านตามตัวสะกดและตามจังหวะ

นอกจากนี้ยังมีการอ่านแบบต่าง ๆ ที่ไม่ตรงกับที่ระบุไว้ในหนังสือ อ่านอย่างไร และ เขียนอย่างไร อีกดังนี้ คือ

แบบที่หนึ่ง อ่านตรงตามตัวสะกด เช่น

	อ่านตามที่ระบุ	อ่านตรงตามตัวสะกด
กรรมาธิการ	กำ-มา-ทิ-กาน	กัน-มา-ทิ-กาน
มาติกา	มาต-ติ-กา	มา-ติ-กา
ยุติธรรม	ยุติ-ติ-ท่า	ยุติ-ท่า

แบบที่สอง เติมเสียงอะตรงกลาง ตามจังหวะ หนัก เบา หนัก

	อ่านตามที่ระบุ	อ่านแบบเติมจังหวะ
ตกใจ	ตก-ใจ	ตก-กะ-ใจ
หกหล่ม	หก-หล่ม	หก-กะ-หล่ม
อัธยาศัย	อัธ-ลต	อัธ-กะ-ลต

แบบที่สาม ตัดเสียง ลดจังหวะ เปลี่ยนจาก หนัก-เบา-หนัก เป็น หนัก-หนัก

เช่น

	อ่านตามที่ระบุ	อ่านแบบลดจังหวะ
ตุ๊กตา	ตุ๊ก-กะ-ตา	ตุ๊ก-ตา

ทั้งสามแบบนี้ยังถือกันว่าอ่านผิด แบบที่หนึ่งถือว่าผิดน้อยที่สุด เพราะอ่านตรงตามตัวอักษร ปัญหาเกิดขึ้นเพราะมีการตัดตัวสะกดที่มีอักษรซ้ำ ตัวสะกดที่ว่าเป็นคือตัวสะกดของภาษาเดิม เช่น กิจจ ตัดเป็น กิจ เขตต ตัดเป็น เขต จิตต ตัดเป็น จิต เมื่อตัวหลังมีสระอื่นกำกับหรือมีตัวสะกด จึงซ้อนอีกตัวหนึ่งได้ เช่น วักกะ กิจจจ อัคคี

คำว่า *กรรมวิธีการ* มาจาก *กรรม* + *วิธีการ* คำว่า *กรรม* มาจากคำ *กรรม* ในภาษาสันสกฤต ในภาษาบาลีคือ *กम्म* หากคำนี้เขียนแบบบาลีเป็น *กัมมวิธีการ* คงไม่มีปัญหาในการอ่าน เพราะพยางค์แรกมี *ม* ตัวที่หนึ่งเป็นตัวสะกด และพยางค์ที่สองสองมี *ม* ตัวที่สองเป็นพยัญชนะต้น แต่ในคำว่า *กรรมวิธีการ* *ม* ถือว่าเป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ที่สอง พยางค์แรกจึงสั้นสุดลงเพียง *กรร* เท่านั้น จึงอ่านว่า *กัน* ไม่ใช่ *กัม* ในกรณีนี้ถือว่าถูกต้องตามอักขรวิธีไทย

แบบที่สองถือว่าเป็นภาษาปาก ส่วนแบบที่สามเป็นความนิยมแบบใหม่ ที่อาจจะได้รับการยอมรับในอนาคตก็ได้

ยังมีอีก ๒ คำที่อ่านยากมาก คือ *มลโค* กับ *หีนยาน* หนังสือ อ่านอย่างไร และเขียนอย่างไร ระบุให้อ่านว่า *มอ-ละ-โค* ส่วนคำหลังเพื่อหลีกเลี่ยงความไม่สุภาพ จึงให้อ่านว่า *ฮีน-นะ-ยาน* แต่ พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ระบุลงไปแล้วว่า คำว่า *หีนยาน* ให้อ่านได้ ๓ แบบ คือ [*หีนะยาน*, *หีนนะยาน*, *ฮีนะยาน*]

๓.๘ สำเนียงไทย - สำเนียงต่างประเทศ

เมื่อเราพูดภาษาต่างประเทศถ้าเราไม่ใช่ *ผู้พูดสองภาษา (bilingual)* หรือคนที่ไปเรียนต่างประเทศตั้งแต่ยังเด็กหรือไปอยู่และเรียนเป็นเวลานาน ๆ การออกเสียงภาษาต่างประเทศของเราจะออกมาเป็นสำเนียงไทย ทั้งนี้ยกเว้นคนที่ฝึกฝนอย่างหนักแต่จะเหนื่อยมาก และถ้าเผลอเมื่อใด ก็จะออกมาเป็นสำเนียงไทย

คนบางคนพูดได้ทั้งสำเนียงเราและสำเนียงเขา เมื่อพูดภาษาของเราก็ออกเสียงคำภาษาต่างประเทศด้วยสำเนียงของเรา และเมื่อพูดภาษาของเขาก็ออกเสียงด้วยสำเนียงของเขา เช่น

"ผมจะไปเรียน computer กับ Internet ที่ America"

คำว่า "computer" นั้นก็คงจะออกเสียงตามสำเนียงไทยว่า [คอม/พิว/เต้อ] คำว่า "Internet" นั้นก็คงจะออกเสียงตามสำเนียงไทยว่า [อิน/เตอ/เน็ต] และคำว่า "America" ก็คงจะออกเสียงว่า [อะ/เม/ริ/กา]

ประโยคนี้ถ้าเป็นภาษาอังกฤษว่า

"I'm going to study computer and Internet in America."

คำว่า "computer" ก็จะกลายเป็น "เซ็ม/พิว/เทอะ" "Internet" ก็จะกลายเป็น [อิน/เถอะ/เน็ต] และ America ก็จะกลายเป็น [เออะ/เม้/ริ/เซอะ]

"I'm in Bangkok."

คำว่า "Bangkok" ก็จะกลายเป็น [แบ็ง/ชอก]

มีโฆษกโทรทัศน์ญี่ปุ่นคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกครึ่งอเมริกันญี่ปุ่นและเป็นคนพูดได้สองภาษาจริง เขาพูดภาษาอังกฤษกับภาษาญี่ปุ่นสลับกันไปมา เมื่อเขาพูดภาษาญี่ปุ่นเขาก็จะออกเสียงด้วยสำเนียงญี่ปุ่น ทั้ง ๆ ที่เป็นคำภาษาอังกฤษ เช่น "computer" เขาออกเสียงเป็น [คัม/พิว/ตา] "Internet" ออกเสียงเป็น [อิน/ตา/เน็ต/โตะ] และ America ออกเสียงเป็น [อะ/เม/ริ/กะ]

สิ่งที่ได้จากตัวอย่างข้างต้นก็คือ ความรื่นหู รู้ว่าเขากำลังพูดภาษาอะไรอยู่ ไทย อังกฤษ หรือ ญี่ปุ่น คำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยแบบไทย ๆ และที่ปรากฏในภาษาญี่ปุ่นอย่างญี่ปุ่น ๆ นั้นก็อาจจะถือได้เป็นคำไทยคำญี่ปุ่นไปแล้ว

ความไม่รื่นหูจะเกิดขึ้นเมื่อได้ยินคนพูดว่า

"ผมจะไปเรียนเซ็มพิวเถอะกับอินเถอะเน็ตที่เออะเม้ริเซอะ"

"ไอ แอม โท/อิง หู ละ/ตัด/ตี คอม/พิว/เต้อ แอน อิน/เตอ/เน็ต อิน อะ/เม/ริ/กา"

"ไอ แอม อิน บางกอก"

หากเป็นภาษาไทยทั้งหมดก็ควรออกเสียงเป็นสำเนียงไทยทั้งหมด มิฉะนั้นก็จะเกิดความไม่รื่นหูเช่นกัน ตัวอย่างประเภทนี้หาได้ง่ายมาก โดยเฉพาะในเพลงไทยรุ่นใหม่ที่คนร้องยังพูดไทยไม่ชัดหรือแกล้งทำเป็นพูดไทยไม่ชัด เช่น

"เออะ...มีจายย คนละดวงง เอ็ดเก็บคนเลอะชวง ไม่อ่วง ว่ามีข้าบีนน"

"รักก้ามกอบฟ้าห์"

(ต่อพงศ์ เสวงตามร์ ๒๕๔๑:๗๘)

กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ พุทธภาษาของเราก็ต้องใช้สำเนียงของเรา พุทธภาษา
ของเขาก็ต้องใช้สำเนียงของเขา จึงจะฟังรื่นหู

๓.๙ การอ่านคำควบกล้ำ

การอ่านคำควบกล้ำเป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน ถึงแม้ว่าคำไทยแท้
จะไม่มีเสียงควบกล้ำ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น แต่ในภาษาไทยมาตรฐานปัจจุบันมี
เสียงควบกล้ำ เราจึงต้องคำนึงถึงเรื่องนี้ด้วย

ยังมีอีกหลายคนที่ไม่เห็นข้อแตกต่างระหว่างเสียง ร เรือ กับเสียง ล ลิง วิธี
สังเกตให้ทำดังนี้ ยกลิ้นขึ้นไปแตะโคนฟันบน แล้วปล่อยลมออกข้าง ๆ ลิ้น จะได้เสียง
ล ลิง แต่ถ้าสะบัดปลายลิ้นเล็กน้อย จะได้เสียง ร เรือ ถ้าไม่ทราบว่าจะยกลิ้นอย่างไร
ลองออกเสียง เลอะ กับ เราะะ สลับกันคนละที จะได้ยินเสียงที่แตกต่างกันได้

เมื่อทำเสียง ร กับ ล ได้แตกต่างกันแล้ว ก็ลองหัดทำเสียงควบกล้ำต่อไป ควร
บันทึกเสียง แล้วเปิดฟังดูจะได้ยินชัดว่าเราออกเสียงควบกล้ำได้หรือไม่ เพราะเวลาที่
ออกเสียงเรามักจะไม่รู้ตัวว่าออกเสียงอย่างไร แต่เวลาฟังเราจะจับได้

มีผู้สงสัยว่า เหตุใดจึงต้องเคร่งครัดกับเรื่องนี้ เพราะไม่ว่าจะออกเสียงอย่างไรก็
สามารถฟังกันรู้เรื่อง ไม่มีความเสียหายในด้านการสื่อสาร ในเรื่องการสื่อสารนี้
ความจริงไม่เพียงแต่ ร เรือ หรือ ล ลิง เท่านั้นไม่ว่าเสียงใด ถึงแม้จะออกเสียงไม่ชัด
ก็สื่อได้ทั้งสิ้น เพราะเสียงแวดล้อมและสิ่งแวดล้อม หรือที่เรียกกันว่าบริบทนั้นช่วย
บอกให้ทราบว่าผู้พูดต้องการสื่อว่าอย่างไร

ความเสียหายไม่ได้อยู่ที่การสื่อสาร แต่อยู่ที่ชีวิตสังคม เมื่ออยู่ในกลุ่มบุคคลที่
ไม่นิยมออกเสียง ร เรือ ลิง ให้ต่างกัน หรือไม่มีเสียงควบกล้ำ การออกเสียงแบบเดียวกับ
บุคคลเหล่านี้ก็ถือได้ว่ามีประโยชน์เฉพาะกลุ่ม แต่ถ้าเป็นโอกาสที่เป็นทางการ ซึ่ง
นิยมให้ออกเสียงต่างกัน และให้มีเสียงควบกล้ำอย่างชัดเจนนั้น เราก็ควรจะออกเสียง
ให้ได้ด้วย เพื่อให้ถูกต้องตามกาลเทศะ

เคยมีรายการโทรทัศน์เพื่อเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ราช
ชนนีอยู่รายการหนึ่ง ซึ่งน่าจะนับได้ว่าเป็นโอกาสที่เป็นทางการอย่างยิ่ง แต่เป็นที่น่า
เสียดายที่ผู้บรรยายออกเสียง ร เรือ และ ล ลิง ไม่ได้เลยไม่ว่าจะเป็น "การแปะปลาช

ฐาน" "โครงการพัฒนาโดยตุง" "การปลูกป่า" "ใกล้สิ้นหวังให้กับสู่ความเจริญ" ฯลฯ

นักแสดงหญิงบางคนออกมาให้คำแนะนำว่า

"หน้าค้า ก็เลยต้องใช้คิม"

"ต้องหัดพูดให้ค่องก่อน เมื่อมาอยู่หน้ากล้องจะได้แสดงได้อย่างไม่ขัดเงิน"

ช่างกล้องมือดีบางคนก็ออกมาอธิบายว่า

"เราต้องใช้กล้องถึง ๓ ตัว ตัวแรกสำหรับภาพใกล้ ตัวที่สองสำหรับภาพทาง ตัวที่

สามสำหรับภาพไกล"

เช่นนี้ ย่อมเห็นได้ว่า ความเสียหายไม่ได้อยู่ที่การสื่อสาร แต่อยู่ที่เรื่องผล

กระทบทางสังคม

๓.๑๐ การอ่านแบบนำกันมา

การอ่านที่นับได้ว่าเป็นแบบไทยอย่างหนึ่งก็คือ การอ่านแบบอักษรนำ อักษรที่เรียกว่าเป็นอักษรนำนั้นก็เพราะว่ามีอักษรอีกตัวหนึ่งตามมา โดยไม่มีสระคั่น และอักษรตัวที่ตามมานั้นก็ต้องเป็นอักษรต่ำเดี่ยวด้วย

วิธีสังเกตอักษรต่ำเดี่ยวอย่างง่าย ๆ ก็คือ อักษรต่ำที่ไม่มีคู่เป็นอักษรสูง มีอยู่

๑๐ ตัว คือ ง ญ ณ น ม ย ร (ฤ) ล ว ฬ (งอ ไม่มี หงอ นอ ไม่มี หนอ ฯลฯ)

อักษรนำมีทั้งที่เป็นอักษรสูง อักษรกลาง และอักษรต่ำ

การอ่านแบบอักษรนำให้เต็มเสียงสระอะนิตหนึ่งที่ย่างค์แรก ส่วนพยางค์

ต่อไปให้ออกเสียงวรรณยุกต์ตามอักษรนำ เช่น

อักษรนำ	อักษรต่ำเดี่ยว	คำ	อ่าน	ไม่อ่าน
(กลาง)				
ก	ร	เอิกเกริก	เอิก-กะ-เหริก	เอิก-กะ-เริก
จ	ร	จริต	จะ-หุริต	จะ-ริต
ต	ร	ตุตริ	ตุต-ตะ-หุริ	ตุต-ตะ-ริ
ป	ล	ปลก	ปะ-หุลก	ปะ-ลก
อ	ร	อร่อย	อะ-หุร่อย	อะ-ร่อย

อักษรนำ	อักษรตัวเดียว	คำ	อ่าน	ไม่อ่าน
(สูง)				
ช	น	ชนม	ชะ-นุมน	ชะ-นม
	ม	ชมับ	ชะ-หุม์บ	ชะ-ม์บ
	ย	ชย่ม	ชะ-หุย่ม	ชะ-ย่ม
	ร	ชรรม	ชะ-หุรรรม	ชะ-รรรม
จ	ง	จงน	จะ-หุจน	จะ-งน
	น	จนวน	จะ-หุจนวน	จะ-นวน
	ม	จมวก	จะ-หุหมวก	จะ-มวก
	ล	จลวย	จะ-หุลวย	จะ-ลวย
	ว	จวี	จะ-หุวี	จะ-วี
ถ	ง	ถงัน	ทะ-หุจัน	ทะ-งัน
	น	ถนัด	ทะ-หุนัด	ทะ-นัด
	ม	ถมึงทีง	ทะ-หุมีง-ทีง	ทะ-มึง-ทีง
	ล	ถล่ม	ทะ-หุล่ม	ทะ-ล่ม
	ว	ถวาย	ทะ-หุวาย	ทะ-วาย
	ฝ	ง	ฝงก	ฝะ-หุงก
ฉ	น	ฉนัง	ฝะ-หุฉนัง	ฝะ-นัง
	ย	ฉยอง	ฝะ-หุยอง	ฝะ-ยอง
	ล	ฉล็ก	ฝะ-หุล็ก	ฝะ-ล็ก
	ว	ฉวา	ฝะ-หุวา	ฝะ-วา
	ร	ฉรัง	ฝะ-หุรัง	ฝะ-รัง
ศ	ย	ศยามล	สะ-หุยา-มน	สะ-ยา-มน
	ว	ศเวต	สะ-หุเวต	สะ-เวต
ส	ง	สง่า	สะ-หุง่า	สะ-ง่า
	น	ศาสนา	สาด-สะ-หุนา	สาด-สะ-นา
	ม	สมาน	สะ-หุมาน	สะ-มาน

ย	มัสยา	มัด-สะ-หยา	มัด-สะ-ยา
ร	สร้ง	สะ-หฺร้ง	สะ-ร้ง
ฤ	ร้งสฤษฏ์	ร้ง-สะ-หฺริต	ร้ง-สะ-ริต
ล	ลาก	สะ-หฺลาก	สะ-ลาก
ว	สวาท	สะ-หฺวาด	สะ-วาด

ส่วนอักษรนำที่เป็นอักษรตัวนั้น ไม่มีปัญหาการอ่าน เพราะอักษรที่ตามมา ก็เป็นอักษรตัวด้วยกันอยู่แล้ว คงให้เสียงวรรณยุกต์เดียวกัน เช่น เชลย [ชะ-เลย] โยม [พะ-โยม] ฯลฯ

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า คำที่มาจากภาษาต่างประเทศก็อ่านตามแบบอักษรนำนี้ด้วย บางคำแม้ว่าพยัญชนะตัวหน้าจะมีได้เป็นอักษรนำ เพราะมีรูปสระปรากฏอยู่ แต่ก็ยังอนุโลมอ่านตามหลักนี้ เช่น ดิลก [ดิ-หลก] บัญญัติ [บัน-หฺยัด] บุรุษ [บุ-หฺรุด] ประโยค [ประ-โหฺยค] ประโยชน์ [ประ-โหฺยด] สิริ [สิ-หฺ] อำมาตย์ [อ้า-หฺมาต] ฯลฯ (ดูข้อ ๓.๓) ทั้งนี้เพราะเป็นหลักธรรมชาติของภาษา ที่จะต้องดัดแปลงเสียงจากภาษาต่างประเทศให้เข้ากับเสียงในภาษาของผู้พูดนั่นเอง

๓.๑๑ การอ่านแบบเคียงกันมา

ถึงแม้ว่าคนไทยจะอ่านคำไทยแบบอักษรนำ แต่ก็มีกำหนดให้คำที่มาจากภาษาต่างประเทศบางคำไม่ต้องอ่านแบบอักษรนำก็ได้ จึงมีคำที่อ่านได้ ๒ อย่างเกิดขึ้นในภาษาไทย เช่น

คำ	อ่านแบบเคียงกันมา	อ่านแบบนำกันมา
เทศนา	เท-สะ-นา	เทศ-สะ-หฺนา
สมรรถภาพ	สะ-มัด-ทะ-พาบ	สะ-หฺมัด-ทะ-พาบ
สมานันท์	สะ-มา-นะ-ฉัน	สะ-หฺมาน-นะ-ฉัน

เป็นที่น่าสังเกตว่าในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ พิมพ์ครั้งที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๓๑ ยังระบุการอ่านของสองคำหลังนี้ไว้เพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือ สะ-มัด-ทะ-พาบ กับ สะ-มา-นะ-ฉัน แต่ตั้งแต่ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๓๘ เป็นต้นมา รวมทั้ง ฉบับ พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ระบุการอ่านเป็นสองอย่างเอาไว้แล้ว

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ หากเป็นคำที่ใช้เฉพาะมักจะคงการอ่านตามแบบภาษาเดิมเอาไว้ โดยไม่มีการอ่านแบบอักษรนำ เช่น

คำ	อ่านแบบเคียงกันมา (คำใช้เฉพาะ)	อ่านแบบนำกันมา (คำทั่วไป)
มนัสวี	มะ-นัต-สะ-วี	
มัสยา		มัด-สะ-หุยา
มัสยิด	มัด-สะ-ยิด	
ศาสนา		สาด-สะ-หุนา
ศิษยานุศิษย์	สิต-สะ-ยา-นู-สิต	
สวี		สะ-หุวี
อนุศาสนาจารย์	อะ-นู-สา-สะ-นา-จาน, อะ-นู-สาด-สะ-นา-จาน	

ข้อสังเกตประการต่อไปก็คือ การอ่านคำว่า *มรุตวาท* ในภาษาไทยมีคำว่า *ผลึก* [มะ-หลึก] กับ *สวาท* [สะ-หุวาท] จึงทำให้มีผู้อ่านคำนี้ว่า [มะ-หุรุต-สะ-หุวาท] แต่ความจริงคำนี้ยังอ่านตามแบบภาษาเดิมคือ [มะ-รุ-สะ-วาท, มะ-รุต-สะ-วาท]

ข้อสังเกตประการสุดท้ายก็คือการอ่านคำต่อไปนี้

คำ	อ่านแบบเคียงกันมาว่า	ไม่อ่านแบบนำกันมาว่า
ขมา	ชะ-มา	ชะ-หุมา
สมาคม	สะ-มา-คม	สะ-หุมา-คม
สมาชิก	สะ-มา-ชิก	สะ-หุมา-ชิก
สมาทาน	สะ-มา-ทาน	สะ-หุมา-ทาน
สมาธิ	สะ-มา-ทิ	สะ-หุมา-ทิ
สมาบัติ	สะ-มา-บัต	สะ-หุมา-บัต

ถึงแม้ว่า พระยาอุปทิศศิลปสาร จะได้ให้คำแนะนำไว้ว่าให้ *สังเกตรูปศัพท์เดิมเป็นหลัก* ถ้ารูปศัพท์เป็นอักษรผสมกันให้อ่านเป็นอักษรนำหรืออักษรควบ เช่น สุวัตติ อ่านว่า [สุ/หวัด/ติ] ไม่ใช่ [สุ/วัต/ติ] ถ้าศัพท์เดิมเป็นคำเรียงพยางค์ ต้องอ่านเรียงพยางค์ เช่น พลี อ่านว่า [พะ/ลี] ไม่ใช่ [พลี] ดังที่ได้กล่าวไว้ในข้อ ๓.๓ แต่ผู้ใช้ภาษาทั่ว

ไปก็มักจะไม่มีความรู้เรื่องศัพท์เดิม แต่จะไปใช้หลัก ภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics) นั่นคือการหลีกเลี่ยงสิ่งต้องห้ามในสังคมและวัฒนธรรม ในที่นี้คือการหลีกเลี่ยงคำว่า หมา ซึ่งมีสถานะทางสังคมต่ำและถือกันว่าเป็นคำไม่สุภาพด้วย

การอ่านแบบอักษรนำ หรือ การไม่อ่านแบบอักษรนำ ได้สร้างปัญหาบางประการขึ้นในวงการภาษาไทย เพราะเกิดคำที่อ่านได้สองแบบ ที่ว่าเป็นปัญหานั้นไม่ได้อยู่ที่ภาษา แต่อยู่ที่ความคิดเห็นของผู้ใช้ภาษา ซึ่งอาจจะนิยมแบบใดแบบหนึ่งมากกว่าอีกแบบหนึ่ง ถ้านิยมแล้วเลือกใช้ไปตามความนิยมก็ไม่เป็นปัญหา แต่ปัญหาจะเกิดขึ้นเมื่อมีการกล่าวหาว่าอีกฝ่ายหนึ่งผิดหรือไม่มีความรู้

ปัญหาการอ่านก็มีผลไปถึงการเขียนด้วย เพราะในปัจจุบันมีคำที่มาจากภาษาอังกฤษหลายคำที่เขียนแบบอักษรนำ แต่อ่านแบบเคียงกันมา ดังจะได้ยกคำไทยขึ้นมาเทียบให้ดู ดังนี้

คำไทย	คำอังกฤษ	อ่านแบบนำกันมา	อ่านแบบเคียงกันมา
สนุกสนาน		[สะ-หฺนุก-สะ-หฺนาน]	
	สนุกเกอร์ (snooker)		[สะ-หฺนุก-เก็อ]
สมร		[สะ-หฺมอร]	
	สมอลเวิลด์ (small world)		[สะ-มอร-เวิน]
สมัย		[สะ-หฺมัย]	
	สมัยลี (smile)		[สะ-มาย]
แสดง		[สะ-หฺลฺง]	
	สแลง (slang)		[สะ-แลง]
สวิงสวย		[สะ-หฺวิง-สะ-หฺวาย]	
	สวิง (swing)		[สะ-วิง]

สวิตซ์

[สะ-หฺวิต]

สวิตซ์ (switch)

[สะ-วิต]

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นนี้ คำที่มีปัญหามากที่สุดก็คือ *สนุกเกอร์* แทนที่จะแก้ปัญหาด้วยการอ่านแบบเคียงกันมา กลับมีผู้พยายามเติมรูปวรรณยุกต์โทบ้าง (*สนุก* - ออกเสียงโท ไม่ใช่เสียงตรีอย่างที่ออกกัน) ตรีบ้าง (*สนุก* - ผิดหลักการเขียน)

ส่วนคำที่ดูเผิน ๆ เหมือนกับจะมีปัญหา แต่กลับไม่มีปัญหาก็คือ *สโนว์* กับ *สไมล์* ดังจะเทียบกับคำไทยให้ดู ดังนี้

คำไทย	คำอังกฤษ	อ่านแบบนำกันมา	อ่านแบบเคียงกันมา
สโน		[สะ-โหน]	
	สโนว์ (snow)		[สะ-โน]

สมัย

[สะ-หฺมัย]

สไมล์ (smile)

[สะ-ไม]

ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ ส อยู่หน้าสระโอ เช่นเดียวกับคำว่า *สมัย* ซึ่งไม่อ่านแบบอักษรนำเช่นกัน

ฉะนั้นทางหนึ่งที่น่าจะจะช่วยแก้ปัญหารื่องการอ่านได้ก็คือ ไม่เขียนอย่างอักษรนำ คำที่เป็นปัญหาข้างต้นอาจจะเขียนใหม่ได้ดังนี้คือ *สะนุกเกอร์* *สะมอลเวลด์* *สะมายล์* *สะแลง* *สะวิง* และ *สะวิตซ์* นั่นเอง พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้เก็บคำไว้แล้ว ๒ คำ คือ *สนุกเกอร์* กับ *สวิตซ์*

๓.๑๒ ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน

เรื่องการอ่านไม่ตรงกับการเขียนนั้นไม่ใช่เรื่องแปลก ถ้าการอ่านนั้นไม่ใช่การอ่านผิด

ตัวอย่างการอ่านผิด เช่น

กิน อ่านว่า กัน

มัน อ่านว่า ไหม

กรกฎาคม อ่านว่า กะ/ดัก/กะ/ตา/คม

การอ่านไม่ตรงกับกรเขียนที่ไม่ถือว่าผิดนั้นก็คือ การอ่านตามจังหวะการพูด เช่น

ชะรอย	อ่านว่า [ช/รอย]
ประจำปี	อ่านว่า [ป/ร/จํา/ปี]
ประธานาธิบดี	อ่านว่า [ป/ร/ทา/นา/ทิ/บ/ตี]
ประเพณี	อ่านว่า [ป/ร/เพ/ณี]
พลกนิกร	อ่านว่า [พ/ลก/ก/นิ/กอน] หรือ [พ/ลก/นิ/กอน]

คำที่พิมพ์ตัวเอนหมายความว่าไม่เน้น ไม่ต้องกระแทกเสียงว่า ชะ ประ บอ พะ กะ นิ

การอ่านอีกอย่างหนึ่งที่ไม่ตรงกับกรเขียน และไม่ควรถือว่าผิดคือ การอ่าน

หรือพูดอย่างกลมกลืนเสียงเมื่ออ่านหรือพูดเร็ว ๆ เช่น

สบายดีหรือไม่	กลายเป็น	สบายดีมัย
อย่างไร	กลายเป็น	ยังไ
อย่างนี้	กลายเป็น	ยังจี้
อย่างนั้น	กลายเป็น	ยังจั้น
อย่างโน้น	กลายเป็น	ยังโั้น
อย่างนั้นะ	กลายเป็น	อย่างเนีย/อย่างเนียะ/ยังเงียะ

บางครั้งไม่ได้กลมกลืนเสียง แต่ตัดเสียงลงไปบ้าง เช่น

เอาใหม่ [a+i]	กลายเป็น	เอามะ [a] หรือ เอาม้า [aa]
ไปเสีย [i+a]	กลายเป็น	ไปชะ [a]

คำประเภทนี้เมื่อต้องอ่านอย่างเป็นทางการ ควรอ่านให้ชัด แต่ถ้าพูดตามสบายอย่างเป็นกันเอง อาจกลมกลืนเสียงได้

สิ่งที่ควรระวังมากกว่าอยู่ที่ภาษาเขียน ไม่ใช่ภาษาพูด เมื่อเป็นภาษาเขียน ควรเขียนให้ถูกต้อง ไม่ใช่เขียนตามเสียงพูด แต่ในกรณีที่ต้องการเขียนตรงตามเสียงพูด เพื่อให้สื่ออย่างเป็นกันเองในหมู่เพื่อนฝูง หรือญาติพี่น้อง ก็ควรเขียนให้ถูกหลักการเขียน เช่น อยากจะเขียนว่า มัย ก็ควรเขียนว่า มัย (ใช้ไม้โท) ไม่ใช่ มัย (ไม้ตรี) อยากจะเขียนว่า เอามะ หรือ เอาม้า ก็ไม่ควรเขียนว่า เอามะ หรือ เอาม้า

๓.๑๓ สรุป

บทนี้ได้กล่าวถึงจังหวะการอ่านแบบไทย การอ่านคำได้ ๒ แบบ การอ่านตามสำเนียงไทยและสำเนียงต่างประเทศ การอ่านพยัญชนะคู่แบบนำกันมาและแบบเคียงกันมา โดยชี้ให้เห็นปัญหาและการแก้ไขบางประการ

กิจกรรม

สังเกตการอ่านคำไทยหลายแบบ และการอ่านคำทับศัพท์ ของสื่อมวลชน แล้วอธิบายให้เหตุผล